

NAJAT EL HACHMI
Esriptora

PRIMER DE MES

ASSASSINS DE JOC I ASSASSINS REALS

Quan llegeixin aquestes línies, la campanya per la presidència de la Generalitat de Catalunya ja farà més d'una setmana que s'haurà acabat i, amb ella, els vídeos insultants, suposadament graciosos, de tovalloles que amenacen de caure, orgasmes fingits, falsos teleticis i paròdies de paròdies mítiques. Als polítics se'ls haurà acabat aquesta etapa de privilegis en què per imperatiu democràtic tenen el dret de penetrar-nos mediàticament per terra, mar i aire. Davant de tanta frivolitat i tanta presa de pèl, amb uns candidats que insten a la responsabilitat democràtica clamant per la nostra participació mentre unifiquen criteris per bombardejar-nos sense treva amb altes dosis de màrqueting i pocs continguts, decideixo que el més convenient per a la meua salut mental és iniciar un autisme voluntari que té per objecte eludir qualsevol tipus de propaganda electoral. El propòsit, evidentment, és impossible mantenir-lo gaire temps si no és anant una temporada al desert. Que ni així, quan algú ja ens ha anunciat pletòric que la cobertura de mòbil ha arribat a l'Everest.

M'ajuda, però, a patir menys aquesta campanya electoral tornar a llegir novel·la policíaca, un gènere que havia abandonat de feia temps i que em torna a enganxar gràcies en part a la descoberta de Teresa Solana i les seves hilarants trames barcelonines. Començo, doncs, en ple remolí electoralista, *L'assassí del làser*, de Gellert Tamas, que explica com el 1991 i 1992 un assassí dotat d'una arma amb mira làser escampava el terror a Estocolm tot disparant a immigrants. Sí, és una novel·la policíaca, però els fets

que narra són absolutament verídics i a més l'autor ha dedicat 10 anys de feina a recollir tots els detalls necessaris per fer versemblant la ficcionalització que en fa. Tal com es diu a la contraportada del volum, aquesta història té molt a veure amb *A sang freda*, una novel·la de no-ficció, però mentre en recorro les 600 pàgines penso que és una barreja del llibre de Truman Capote i d'Assassinat a Amsterdam, d'Ian Buruma. Curiosament, els dos assassins que hi apareixen, tot i que en sentits oposats, s'assemblen en alguns aspectes i són fruit, d'alguna manera, d'unes societats multiculturals.

Els dos llibres, el de Tamas i el de Buruma, deixen clara una cosa: la proliferació de discursos xenòfobs a tot Europa i l'auge de l'extrema dreta en totes les seves manifestacions tenen molta responsabilitat en el fet que es produeixin casos com aquests. Un assassí és un assassí i qui comet un delictes n'és el responsable, però qui sap si alguns individus no es veuen més legitimats a cometre els seus crims quan veuen els seus odis reflectits en la ideologia d'un partit. És clar que per a aquesta mena de formacions que utilitzen la immigració per esgarrapar uns quants vots la responsabilitat civil és l'últim que importa, i tot s'hi val quan es tracta d'aconseguir el poder. Llàstima, la lectura d'aquest volum apassionant es veu sobtadament interrompuda per una notícia que s'escola per alguna esclatxa del meu blindatge de deserció ciutadana: Alicia Sánchez-Camacho es disfressa de Lara Croft en un videojoc on dispara a immigrants il·legals. Amb bombetes, ¿eh?, però no sé si amb làser o sense.